

skelig Opgave, naar de skulle selvangive deres Indtægt, fordi der er saa mange Poster, der naturligt, om jeg saa maa sige, slet ikke løbe dem i Hovedet. Som jeg tidligere har udtrykt det: naar vi her i Byen skulle staa med de rede Penge i Haanden, blot vi skulle købe en Suppevisk, vide vi Besked med, at der til at købe Suppevisk eller Kartofler eller Flæsk, eller hvad det nu kan være, hører rede Penge, med andre Ord: Indtægt. Men kan man skraa ud i Haven, naar man skal have en Suppevisk, falder det en ikke ind at skrive op paa sit Indtægtsskema: Suppevisk eller ved en anden Lejlighed Kartofler eller en lille Gris til Nytaar o. s. v., o. s. v. Og dertil kommer den store Vanskelighed ved at vurdere det. Der er gennem en Række af Aar gjort Bestræbelser fra forskellig Side for at indføre rationel Regnskabsførelse i Landbruget, men man kan ikke være blind for, at Gennemførelsen deraf vil være umaadelig vanskelig. Man er tilbøjelig til i Landbruget at slaa sig til Taals med eller at synes, og med Rette, at det allerede er et stort Fremskridt, at man holder Foderregnskab og Driftsregnskab i stor Almindelighed, men derfra og til at føre og at kunne føre et virkeligt Husholdningsregnskab, hvor Driftsudgifter og Driftsindtægter paa den ene Side udskilles fra det virkelige Forbrug, altsaa de reelle personlige Udgifter paa den ene Side og Indtægterne paa den anden Side, er der et meget betydeligt Spring.

Derfor maa man efter min Formening i en overskuelig Fremtid regne med, at Formue- og Indkomstskatten ikke vil være i Stand til saaledes at damptrawle Indtægterne paa Landet, som den utvivlsomt gør det i Byerne, hvor vi i større eller mindre Grad, for at bruge et gammelt Gladstonesk Udtryk, bo i Glashuse. Og jeg vil gerne endnu en Gang have Løv til at henlede det ærede Regeringspartis Opmærksomhed paa, at en af dette Partis mest fremragende Mænd, nemlig Nationaløkonomen Falbe-Hansen, kongevalgt Medlem af Landstinget — og saa vidt jeg erindrer netop indstillet til at være kongevalgt Landstingsmand af selve den højt-ærede Finansminister — baade i sin „Finansvidenskab“ og ved mange Lejligheder har været inde paa ganske tilsvarende Tanker og Betragtninger, som jeg nu fremsætter, og at han, saaledes som jeg har mindet om, endog har været tilbøjelig til at tilraade, at man som Følge deraf skulde gaa over til Indkomstkildebeskat-

ningen og at fastsætte som en Afdeling af en saadan Indkomstkildebeskatning Skatter for Landbrugerne efter visse bestemte Satser, dele dem i visse bestemte Klasser, altsaa med andre Ord søge at gennemføre en mere summarisk Fremgangsmaade, fordi man ved en saadan dog kunde have Haab om virkelig at faa noget ud af Landbrugerne, der i store Træk vilde svare til deres virkelige Indtægter.

Det er altsaa en af Grundene, hvorfor man fra mit Partis Side ser med nogen Mistillid til disse Forsøg af Regeringen paa nu yderligere at spænde denne Bue, yderligere at forcere Indtægtsbeskatningen frem. Men dertil kommer, at vi vedblivende ikke principielt kunne indrømme, at Formue- og Indkomstskatten har den teoretiske Berettigelse, som man stadig synes at mene indenfor Demokratiet. Det, som er den store Fejl ved en Indkomstskat, er jo, at den rammer Besparselsen, at den ikke alene rammer Udgiften, den Del af Indtægten, som man forbruger, men ogsaa den Del, som man sparer. Naar der af den ærede sidste Taler (Rode) har været ytret Frygt for, at man ved Skatteforanstaltninger mulig kunde komme til at indvirke skadeligt paa Sparedriften i vort Folk, gælder dette ikke, som den ærede sidste Taler, saavidt jeg forstod ham, syntes at mene, Forbrugsafgifterne — de virke tværtimod i modsat Retning —, men det gælder i allerhøjeste Grad om Indkomst- og Formueskatten. Vil man angribe Spareevnen, benytte Skatten til at gennemhulle Spareevnen, skal man netop vælge store Indtægtsskatter, saa at Folk faa den Fornemmelse: Hvad i Alverden skal jeg spare for? Det fører ikke til andet end til, at Staten kommer og tager det fra mig igen. Netop i et Øjeblik, hvor man dog endelig har faaet en almindelig Erkendelse i vort Samfund af, at vi sidde daarligt i det, fordi vi i en Række af Aar ikke have opsparet tilstrækkelig flydende Kapital indenfor Landets egne Grænser, turde det være i allerhøjeste Grad betænkeligt at gøre noget som helst Skridt fra Statens Side, der kunde komme til at modvirke den Sparedrift, som endelig synes at vaagne hos Befolkningen.

Men dernæst er der, som man fra vor Side ikke kan blive træt af at fremhæve Gang paa Gang, den Ubehagelighed ved Indtægts- og Formuebeskatning, at den er ubelejlig, at den er næsvis, om jeg saa maa sige. Og det er ganske betegnende for Diskussionen i et Land som Danmark, et Land, hvor desværre Nationaløkonomi endnu ikke